

Věc C-374/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

8. června 2022

Předkládající soud:

Conseil d'État (Belgie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

18. května 2022

Navrhovatel:

XXX

Odpůrce:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(Státní rada, oddělení sporných správních věcí)

11. SENÁT

ROZSUDEK

č. 253.779 ze dne 18. května 2022

[omissis]

Ve věci:

XXX,

[omissis]

proti:

**Commissaire général
aux réfugiés et aux apatrides.**

I. Předmět návrhu

1. Kasačním opravným prostředkem podaným dne 25. května 2020 se XXX domáhá zrušení rozsudku Conseil du contentieux des étrangers (Rada pro sporné

záležitosti cizinců, Belgie) [dále jen „Rada pro sporné záležitosti cizinců“] č. 235.262 ze dne 17. dubna 2020 [omissis].

II. [omissis]

[omissis] [řízení]

III. *Skutkové okolnosti relevantní pro posouzení věci*

Navrhovatel prohlašuje, že je guinejským státním příslušníkem. Do Belgie přicestoval dne 7. listopadu 2007.

Navrhovatel podal první žádost o mezinárodní ochranu, která byla zamítnuta.

Následně podal dvě další žádosti o mezinárodní ochranu, které odpůrce odmítl zohlednit.

Dne 29. ledna 2019 podal navrhovatel čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu. Na její podporu navrhovatel uplatňoval zejména skutečnost, že je otcem dvou dětí, které se narodily v Belgii a které byly v této zemi stejně jako jejich matka uznány za uprchlíky.

Odpůrce dne 2. října 2019 rozhodl, že je tato čtvrtá žádost nepřijatelná.

Dne 15. října 2019 podal navrhovatel proti tomuto rozhodnutí ze dne 2. října 2019 žalobu.

Dne 17. dubna 2020 zamítla [Rada pro sporné záležitosti cizinců] tuto žalobu napadeným rozsudkem.

IV. *První důvod kasačního opravného prostředku*

Navrhovatel uplatňuje první důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení „článků 39/65 a 48/3 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon ze dne 15. prosince 1980 o vstupu na území, pobytu, usazování a vyhošťování cizinců) [dále jen „zákon ze dne 15. prosince 1980“ nebo „zákon o cizincích“]; článku 23 směrnice [Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011] o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany [Úř. věst. 2011, L 337, s. 9]; článku 288 [SFEU] [omissis]“.

IV.1. [omissis] [bez relevance pro předběžné otázky]

IV.2. Druhá část důvodu kasačního opravného prostředku

A. Tvrzení účastníků řízení

Navrhovatel uvádí, že „[...] čl. [23 odst. 2] směrnice 2011/95 ukládá členským státům povinnost dosáhnout výsledku tím, že zajistí, aby rodinní příslušníci osoby požívající [mezinárodní ochrany] měli nárok na výhody [vyjmenované] v člancích 24 až 35“, že „[...] článek 23 směrnice [2011/95] však zejména pro rodiče nezletilé osoby, která byla uznána za uprchlíka, (jako je navrhovatel), nebyl proveden do belgického práva“, že „[...] článek 10 zákona ze dne 15. prosince 1980 zakládá [omissis] právo na sloučení rodiny pro některé rodinné příslušníky osoby požívající mezinárodní ochrany, splňují-li podmínky stanovené zákonem [...]“, že „pojem rodinný příslušník ve smyslu článku 23 směrnice 2011/95 je na straně jedné širší než rodinní příslušníci uvedení v článku 10 zákona ze dne 15. prosince 1980“, že „čl. 10 odst. 1 bod 7 zákona ze dne 15. prosince 1980 pro znázornění přiznává právo na sloučení rodiny otcí cizince, který byl uznán za uprchlíka, jde-li o nezletilého bez doprovodu, že „pokud je dítě v doprovodu, jako je tomu v případě dcery navrhovatele, právo na sloučení rodiny není dáno“, že „článek 10 a článek 12a zákona ze dne 15. prosince 1980 na straně druhé stanoví podmínky (přípustnosti a hmotněprávní podmínky) pro sloučení rodiny, z čehož plyne, že právo na rodinný život pro uprchlíka není automatické“, že „z výše uvedeného vyplývá, že článek 10 zákona ze dne 15. prosince 1980 neprovádí v plném rozsahu článek 23 směrnice 2011/95“, že „jej neprovádí ani článek 9a zákona ze dne 15. prosince 1980“, že „se tento článek vztahuje na předchozí schválení (a nikoliv automatické povolení) k pobytu s vlastními podmínkami přípustnosti a hmotněprávními podmínkami, které rodinnému příslušníku nepřiznávají nárok na výše uvedené výhody“, že „[...] [omissis], neúplné provedení článku 23 směrnice [2011/95] je dostačující pro vznik nároku na udělení statusu mezinárodní ochrany“, že „[...] vnitrostátní právo musí být vykládáno v souladu s čl. [23 odst. 2] směrnice [2011/95], aby byl zajištěn jeho užitečný účinek v souladu s výše citovanou judikaturou“, že „[...] cílem, který článek 23 směrnice [2011/95] sleduje, je zachování celistvosti rodiny uprchlíka“, že „tento cíl je uveden již [omissis] v bodech [16 a 18] odůvodnění směrnice [...]“, že „belgický zákonodárce nevytvořil status *sui generis*, který by prováděl konkrétně článek 23 směrnice 2011/95, aby rodinní příslušníci osoby požívající mezinárodní ochrany měli nárok na výhody uvedené v člancích 24 až 35 směrnice 2011/95“, že „za těchto okolností tedy vnitrostátní soud musí vykládat obecnou právní úpravu v oblasti mezinárodní ochrany, tj. článek 48/3 zákona, ve světle článku 23 směrnice 2011/95, aby byl zajištěn užitečný účinek tohoto ustanovení“, že „udělení statusu mezinárodní ochrany rodinným příslušníkům osoby požívající takové ochrany je jediným mechanismem, který umožňuje [omissis] zachovat celistvost rodiny a zajistit, aby rodinní příslušníci měli nárok na výhody uvedené v člancích 24 až 35“, že „[omissis] tyto výhody jsou vázány na status uprchlíka nebo mezinárodní ochrany a jsou uvedeny pod nadpisem ‘obsah mezinárodní ochrany‘“, že „článek 24 směrnice například ukládá členským státům, aby ‘co

nejdříve po přiznání mezinárodní ochrany‘ udělily povolení k pobytu“, že „článek 25 stanoví, že členský stát vystaví [...] osobám, kterým bylo přiznáno postavení uprchlíka, cestovní doklady ve formě uvedené v příloze Ženevské úmluvy, jež jim umožní cestování mimo jejich území, pokud tomu nebrání závažné důvody státní bezpečnosti nebo veřejného pořádku“, že „tato posledně uvedená výhoda je kromě toho k dispozici pouze osobám požívajícím mezinárodní ochrany“, že „[...] [omissis] napadený rozsudek [, podle kterého] ‘okolnost, i kdyby byla prokázána, že provedení článku 23 směrnice [2011/95] bylo neúplné, nepostačuje k e vzniku nároku na udělení statusu mezinárodní ochrany [pro] rodinné příslušníky osoby požívající takové ochrany‘, [omissis] porušuje [omissis] užitečný účinek článku 23 směrnice 2011/95, jakož i článek 288 [SFEU]“, [omissis], že „v případě neúplného provedení článku 23 směrnice musí být článek 48/3 zákona ze dne 15. prosince 1980 vykládán v souladu s článkem 23 směrnice za účelem dodržení článku 288 Smlouvy“, že „v případě, že vnitrostátní právo nezajišťuje, aby rodinní příslušníci uprchlíka měli nárok na výhody [vyjmenované] v článku 23, mají soudní orgány povinnost přijmout veškerá opatření nezbytná pro dosažení výsledku stanoveného směrnicí“, že „jediným prostředkem k dosažení tohoto cíle – tedy zachování celistvosti rodiny dítěte, které je uprchlíkem, tak, že se jeho otcí umožní získat nárok na určité výhody včetně udělení cestovních dokladů – je tomuto otcí přiznat odvozenou mezinárodní ochranu“, [omissis]. [opakované irelevantní pasáže nebo konstatování]

Odpůrce v odpovědi uvádí, že „[omissis] [navrhovatel] neuvádí, proč Rada pro sporné záležitosti cizinců nemohla v souladu s tím, co uvedl Soudní dvůr Evropské unie, po právu konstatovat, že se článek 23 směrnice [2011/95] nevztahuje na udělení statusu mezinárodní ochrany, ale výlučně na požívání výhod uvedených v člancích 24 až 35 této směrnice“, že „ačkoliv navrhovatel tvrdí, že neúplné provedení článku 23 postačuje k e vzniku nároku na udělení statusu mezinárodní ochrany, nepředkládá žádný relevantní argument k prokázání toho, že se toto ustanovení vztahuje na udělení statusu mezinárodní ochrany rodinným příslušníkům osoby požívající mezinárodní ochrany a nikoliv pouze výhod uvedených v člancích 24 až 35 směrnice [2011/95]“, že „článek 3 této směrnice členskému státu umožňuje, aby [prostřednictvím] ‘příznivější normy‘ rozšířil nárok na mezinárodní ochranu na rodinného příslušníka“, že „tato možnost nepostačuje ke vzniku nároku, kterého by se osoby mohly domáhat, kdyby členský stát této [možnosti] nevyužil“, že „Belgie nepřijala příznivější normy [omissis], že „ačkoliv se navrhovatel domnívá, že článek 23 směrnice [2011/95] nebyl účinně proveden do belgického práva, je bezpředmětné, že své argumenty uplatňuje u Rady pro sporné záležitosti cizinců, která v každém případě nemá pravomoc rozhodnout o přiznání výhod uvedených v člancích 24 až 35 této směrnice, a to bez ohledu na to, zda byl tento článek 23 zcela proveden“, že „argumenty vycházející z přednosti unijního práva a výkladových zásad nemohou vést Radu pro sporné záležitosti cizinců k tomu, aby si přivlastnila pravomoci, které nemá“, že „Rada pro sporné záležitosti cizinců mohla v souladu s právem rozhodnout, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte a rodinného života navrhovatele v každém případě neumožňuje stanovit nárok rodinného příslušníka

osoby požívající mezinárodní ochrany na přiznání stejného statusu, jako má tato osoba [...]“.

Navrhovatel v replice uvádí, že „odpůrce zastává k článku 23 přístup, který toto ustanovení zbavuje veškerého užitečného účinku a veškeré účinnosti“, že „nejde o přímý účinek článku 23 směrnice (a tedy o přímou aplikaci evropských ustanovení, která nebyla do belgického práva provedena), nýbrž právě o konformní výklad vnitrostátního práva s ohledem na tento článek 23, aby mu byl zajištěn užitečný účinek“, že „odkázání stěžovatele na řadu institucionálních a soudních kontaktních míst, aby sám uplatnil nároky uvedené v článcích 24 až 35 směrnice [2011/95], které evropský normotvůrce kvalifikuje jako ‘obsah mezinárodní ochrany’, zbavuje článek 23 směrnice 2011/95 jeho užitečného účinku a zajisté nesleduje cíl směrnice (mezi něž patří zachování celistvosti rodiny uprchlíka a zohlednění nejlepšího zájmu dítěte)“, že „neúplné provedení článku 23 vede k tomu, že nezletilý uprchlík se ocitá v nejisté situaci, pokud jeho rodič nemá status, který mu zaručuje výhody [uvedené] v článcích 24 až 35 směrnice (včetně nároku na povolení k pobytu, ale také přístupu k zaměstnání, vzdělání, zdravotní péči, bydlení atd.)“, že „pokud jde o pravomoc Rady pro sporné záležitosti cizinců, článek 39/2 zákona ze dne 15. prosince 1980 stanoví, že Rada může změnit napadené rozhodnutí“, že „tedy má pravomoc přiznat navrhovateli status uprchlíka, o který žádá“, že „je kromě toho slovy Soudního dvora povinna vykládat vnitrostátní právo ‘v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby dosáhla jí zamýšleného výsledku, a tudíž v souladu s článkem 288 třetím pododstavcem SFEU‘“, že „Soudní dvůr [omissis] [upřesnil], že požadavek konformního výkladu vnitrostátního práva je totiž inherentní systému Smlouvy o FEU v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva“, že „přiznání statusu uprchlíka je kromě toho zcela v souladu s právem Unie (rozsudek [ze dne 4. října 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801])“, že „navrhovatel vyjadřuje politování nad tím, že nejlepší zájem dítěte a účinnost statusu uprchlíka nezletilé osoby jsou (odpůrcem a Radou pro sporné záležitosti cizinců) opět posuzovány pouze okrajově, aniž je přednostně zohledněn tento nejlepší zájem“, že „navrhovatel [...] trvá na relevanci navržených předběžných otázek“, že „jsou totiž odlišné od těch, které vedly k vydání rozsudku ve věci Ahmedbekova“. [opakované irelevantní pasáže nebo konstatování]

Účastníci řízení byli na jednání dotázáni na použitelnost článku 23 směrnice [2011/95] v situaci navrhovatele, jelikož z čl. 2 [písm. j)] této směrnice vyplývá, že se [uvedená] směrnice [omissis]/[omissis] použije na rodinné příslušníky osoby požívající mezinárodní ochrany [omissis], „pokud tato rodina existovala již v zemi původu“, a jelikož z vysvětlení navrhovatele vyplývá, že rodina neexistovala v zemi původu, ale byla založena v Belgii vzhledem k tomu, že se zde narodily jeho děti.

Navrhovatel v podstatě tvrdí, že jeho rodina neexistovala v zemi původu, že nespadá do věcné působnosti směrnice [2011/95] v užším smyslu, že se však odvolává na skutečnost, že jsou na něm jeho děti závislé, že nejlepší zájem jeho

děti vyžaduje, aby měl nárok na mezinárodní ochranu, že je nutné rozšířit pojem rodinní příslušníci ve smyslu směrnice [2011/95] v souladu s jejími body 18, 19 a 38 odůvodnění za účelem zohlednění nejlepšího zájmu dětí a skutečnosti, že jsou na něm jeho děti závislé. [omissis].

Odpůrce v podstatě uvedl, že znění článku 2 [písm.] j) ve spojení s článkem 23 směrnice [2011/95] vede k tomu, že jsou z oblasti působnosti článku 23 vyloučeni příslušníci rodiny, která [neexistovala] v zemi původu, že by výklad bodů 18, 19 a 38 odůvodnění tento závěr [nemohl] změnit, že pojem rodinného příslušníka, i kdyby byl rozšířen, vyžaduje [existenci] rodiny v zemi původu, že tomu tak v tomto případě není, že ačkoliv body 18, 19 a 38 odůvodnění vyžadují zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, má to být vodítkem pro členské státy při výkladu směrnice, ale nemůže odporovat jasným podmínkám v čl. 2 písm. j), ani odůvodnit použití článku 23.

B. Posouzení

[omissis] [bez relevance]

Článek 23 směrnice [2011/95] stanoví, že:

- „1. Členské státy zajistí, aby mohla být zachována celistvost rodiny.
2. Členské státy zajistí, aby rodinní příslušníci osoby požívající mezinárodní ochrany, kteří sami nesplňují podmínky pro získání takové ochrany, měli nárok na výhody uvedené v člancích 24 až 35, podle vnitrostátních postupů, a pokud je to slučitelné s osobním právním postavením rodinného příslušníka. [...]

[omissis]“ [bez relevance].

Rodinní příslušníci osoby požívající mezinárodní ochrany jsou definováni v článku 2 [písm.] j) výše citované směrnice, který upřesňuje, že:

„se rozumí[...] ‚rodinnými příslušníky‘, tito členové rodiny osoby požívající mezinárodní ochrany, kteří se zdržují v souvislosti se žádostí o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě, pokud tato rodina existovala již v zemi původ:

- [omissis] [bez relevance]
- otec, matka nebo jiný dospělý, jenž podle práva nebo praxe dotyčného členského státu odpovídá za osobu požívající mezinárodní ochrany, pokud je tato osoba nezletilá a svobodná;“.

Jednou z výhod uvedených v člancích 24 až 35, jejichž udělení předepisuje čl. 23 [odst. 2], je povolení k pobytu upravené v článku 24 směrnice [2011/95]. Odpůrce nepochybně, že belgické právo z titulu provedení směrnice [2011/95] neupravuje nárok na pobyt pro navrhovatele v jeho situaci. Navrhovatel je otcem

dvou nezletilých dětí, které se narodily v Belgii a které byly v této zemi uznány za uprchlíky. Tato rodina [tedy byla] založena v Belgii a neexistovala již v zemi původu.

Článek 10 odst. 1 první pododstavec bod 7 zákona [ze dne 15. prosince 1980] upravuje právo na pobyt pro „otce a matku cizince, který byl uznán za uprchlíka ve smyslu článku 48/3 nebo za osobu požívající doplňkové ochrany, kteří s ním budou žít, za předpokladu, že je tento cizinec mladší 18 let a vstoupil na území Království, aniž byl doprovázen zletilým cizincem, který za něj podle práva odpovídá, a následně se skutečně nenacházel v péči takové osoby, nebo byl ponechán bez doprovodu po vstupu na území Království“. Toto ustanovení se na navrhovatele nepoužije, jelikož jeho nezletilé děti nevstoupily do Belgie bez doprovodu zletilého cizince, který za ně odpovídá.

Conseil d'État (Státní rada) si klade otázku ohledně použitelnosti článku 23 směrnice [2011/95] na situaci navrhovatele vzhledem k tomu, že z čl. 2 [písm.] j) této směrnice vyplývá, že se směrnice 2011/95/EU vztahuje na rodinné příslušníky osoby požívající mezinárodní ochrany, [...] [omissis] „pokud tato rodina existovala již v zemi původu“. [omissis] [opakované pasáže]

Je tedy třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžné otázky ohledně použitelnosti článku 23 směrnice [2011/95] na situaci navrhovatele. Je nutné položit [první dvě] otázky [uvedené ve výroku]

– [omissis] [znění prvních dvou předběžných otázek].

Pokud by Soudní dvůr Evropské unie odpověděl na tyto otázky tak, že se článek 23 směrnice [2011/95] použije na situaci navrhovatele, tento v podstatě tvrdí, že v případě, že toto ustanovení nebylo platně provedeno do belgického práva, má přímý účinek, který s sebou nese povinnost Belgie udělit mu mezinárodní ochranu. Navrhovatel současně prohlašuje, že vnitrostátní právo musí být uplatňováno v souladu s právem Evropské unie a že za účelem přiznání užitečného účinku článku 23 směrnice [2011/95], který nebyl proveden, musí být článek 48/3 zákona ze dne 15. prosince 1980, jenž se vztahuje na udělení statusu uprchlíka, vykládán tak, že umožňuje, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana.

Do vyhlášení rozsudku Soudního dvora Evropské unie, kterým bude rozhodnuto o předběžných otázkách položených v tomto rozsudku, je Conseil d'État (Státní rada) toho názoru, že článek 23 směrnice [2011/95] podle všeho neukládá udělení mezinárodní ochrany rodinným příslušníkům osoby požívající mezinárodní ochrany uvedených v této směrnici. Toto ustanovení patrně předepisuje pouze udělení výhod uvedených v člancích 24 až 35 rodinným příslušníkům, kteří sami nesplňují podmínky pro získání mezinárodní ochrany. Článek 48/3 zákona ze dne 15. prosince 1980 kromě toho neumožňuje udělit mezinárodní ochranu takovým osobám, jako je navrhovatel, které samy nesplňují podmínky pro její získání. Výklad článku 48/3 zákona ze dne 15. prosince 1980, kterého se navrhovatel

dovolává a podle něhož by mu mohla být udělena mezinárodní ochrana na základě tohoto ustanovení, je tedy výkladem *contra legem*.

Do vyhlášení rozsudku Soudního dvora Evropské unie, kterým bude rozhodnuto o předběžných otázkách položených v tomto rozsudku, má Conseil d'État (Státní rada) za to, že pokud by byl článek 23 směrnice [2011/95] na navrhovatele použitelný a měl v případě jeho neprovedení přímý účinek, mohl by se navrhovatel dovolávat toho, co podle všeho upravuje článek 23, tedy udělení výhod upravených v člancích 24 až 35 a zejména povolení k pobytu upraveného v článku 24, které by mu umožnilo legálně pobývat v Belgii s jeho rodinou. Přímý účinek článku 23 směrnice [2011/95] s sebou naopak podle všeho pro navrhovatele nenese přiznání toho, co toto ustanovení patrně neupravuje, tedy udělení mezinárodní ochrany, jelikož navrhovatel sám nespĺňuje podmínky pro její udělení.

Vzhledem k tomu, že Conseil d'État (Státní rada) rozhoduje v posledním stupni, má povinnost položit Soudnímu dvoru Evropské unie otázky, jak požaduje navrhovatel, ohledně možného přímého účinku článku 23 směrnice [2011/95] a důsledků, které z toho vyplývají.

Je tedy třeba položit [třetí a čtvrtou] otázku [uvedené ve výroku]

- [omissis] [znění třetí a čtvrté otázky]

Tato otázka [je pátou předběžnou otázkou uvedenou ve výroku]

- [omissis] [znění páté otázky]

V. *Druhý důvod kasačního opravného prostředku*

A. Tvrzení účastníků řízení

Navrhovatel uplatňuje druhý [důvod kasačního opravného prostředku] vycházející z porušení „článků 39/65, 48/3 a 57/1 odst. 4 zákona ze dne 15. prosince 1980 [omissis]; článků 20 a 23 směrnice 2011/95 [omissis]; článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech [dále jen „EÚLP“]; článků 7 a 24 Listiny základních práv Evropské unie [dále jen „Listina“]; článku 3 Úmluvy o právech dítěte [omissis]“.

Navrhovatel tvrdí, že „pojem nejlepší zájem dítěte uvedený v článku 3 Úmluvy o právech dítěte je rovněž převzat [omissis] do čl. [20 odst. 5] směrnice 2011/95 a článku 24 [Listiny]“, že „jde rovněž o rodinný život navrhovatele s jeho dcerou uznanou v Belgii za uprchlíka, který je chráněn článkem 8 [EÚLP] a [článkem] 7 Listiny“, že „Rada pro sporné záležitosti cizinců jako odpověď rozhodla, že není zřejmé, že by ‘zohlednění nejlepšího zájmu dítěte mohlo postačovat k tomu, aby měl rodič osoby požívající mezinárodní ochrany nárok na stejný status, jaký má tato osoba’“, že „ani odpůrce, ani Rada pro sporné záležitosti cizinců neberou v první řadě v úvahu nejlepší zájem dcery navrhovatele“, [že] „prostá možnost

členského státu stanovená aktem sekundárního unijního práva se může změnit ve skutečnou povinnost téhož členského státu, má-li být zaručeno dodržení základních práv zakotvených v [Listině] [omissis]“ [omissis], že „[...] i v případě, že v článku 23 směrnice 2011/95 není stanovena formální povinnost udělit rodiči uznaného uprchlíka stejný status mezinárodní ochrany, vyplývá tato povinnost z článku 20 ve spojení článkem 23 směrnice 2001/95 vykládaných ve světle článků 7, 18 a 24 Listiny, [článku] 8 Evropské úmluvy o lidských právech a [článku] 3 Úmluvy o právech dítěte“, že za „současného stavu belgického práva, které navrhovatel nepřiznává nárok na sloučení rodiny ve vztahu k jeho dceři, [musí] [Rada pro sporné záležitosti cizinců] [omissis] vyváženým a odpovídajícím způsobem posoudit všechny aktuální okolnosti relevantní pro daný případ a zohlednit všechny dotčené zájmy, zejména nejlepší zájem dotčeného dítěte“, že „[omissis] zohlednění nejlepšího zájmu dítěte může postačovat k tomu, aby rodinný příslušník nezletilé osoby požívající mezinárodní ochrany mohl získat nárok na stejný status, jako má tato osoba“, že „nejlepší zájem dítěte je totiž výkladovým pravidlem, kterým se Rada pro sporné záležitosti cizinců musí řídit při použití článku 23 směrnice“, [omissis] [opakované irelevantní pasáže nebo konstatování]

– [omissis] [znění šesté otázky].

Odpůrce v odpovědi tvrdí, že [omissis] [opakování] [„] z článku 23 vyplývá pouze povinnost přiznat výhody uvedené v člancích 24 až 35 směrnice [2011/95] a nikoliv povinnost udělit status mezinárodní ochrany rodinným příslušníkům osoby požívající mezinárodní ochrany“, že „[...] nelze požadovat, aby Rada pro sporné záležitosti cizinců udělila status mezinárodní ochrany na základě článku 23 směrnice, jelikož toto ustanovení takovou možnost nestanoví“, že „[...] Rada pro sporné záležitosti cizinců měla oprávněně za to, že okolnost, i kdyby byla prokázána, že provedení článku 23 směrnice [2011/95] bylo neúplné, nepostačuje k založení nároku na udělení statusu mezinárodní ochrany pro rodinné příslušníky osoby požívající takové ochrany“, že „[...] Soudní dvůr se již vyjádřil k rozsahu článku 23 směrnice [2011/95] a okolnost, že by provedení tohoto článku do belgického práva bylo neúplné, nemůže v žádném případě vést k přiznání statusu mezinárodní ochrany navrhovatel“, [omissis]. [opakované irelevantní pasáže nebo konstatování]

Navrhovatel v replice uvádí [omissis], že „[omissis] Spojené národy, Evropská unie i belgický zákonodárce musí mít na mysli především nejlepší zájem dítěte; to znamená, že členské státy musí při uplatňování unijního práva vyváženým a odpovídajícím způsobem posoudit všechny aktuální okolnosti relevantní pro daný případ a zohlednit všechny dotčené zájmy [viz zejména: rozsudek ze dne 26. března 2019, SM (Dítě v péči zajišťované prostřednictvím alžírského institutu „kafala“), C-129/18, EU:C:2019:248], v [němž] Soudní dvůr s ohledem na nejlepší zájem dítěte vyložil široce pojem ostatních rodinných příslušníků – z nedávné doby rovněž rozsudek ze dne 16. července 2020, Belgie (Sloučení rodiny – nezletilé dítě), C-133/19, C-136/19 a C-137/19, EU:C:2020:577]; prostá možnost členského státu stanovená aktem sekundárního unijního práva se může

změnit ve skutečnou povinnost téhož členského státu za účelem dodržení práv zakotvených v Listině základních práv Evropské unie“ [omissis]. [opakování]

B. Posouzení

[omissis] [bez relevance]

Navrhovatel v rámci tohoto druhého důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě tvrdí, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte uvedeného v článku 20 směrnice [2011/95] a rodinného života znamená, že na základě článku 23 této směrnice musí být otci dětí, které byly v Belgii uznány za uprchlíky a které se v této zemi narodily, udělena mezinárodní ochrana, třebaže tento otec sám nespĺňuje podmínky pro získání mezinárodní ochrany.

Do vyhlášení rozsudku Soudního dvora Evropské unie, kterým bude rozhodnuto o předběžných otázkách položených v tomto rozsudku, má Conseil d'État (Státní rada) za to, že [se nejeví, že tomu tak je] [omissis]. [opakování]

Za předpokladu, že se směrnice [2011/95] použije v případě otce dětí, které byly v Belgii uznány za uprchlíky a které se v této zemi narodily, by zohlednění nejlepšího zájmu dítěte uvedeného v článku 20 směrnice [2011/95] a rodinného života mohlo být zaručeno udělením povolení k pobytu, které by tomuto otci umožnilo žít se svou rodinou legálně v Belgii, aniž by bylo nutné mu udělit mezinárodní ochranu, jelikož sám nespĺňuje podmínky pro její získání. Pokud by Soudní dvůr Evropské unie odpověděl, že se článek 23 směrnice 2011/95/EU v případě navrhovatele použije a že vzhledem k neprovedení tohoto ustanovení má přímý účinek, mohl by navrhovatel u belgického státu uplatňovat nárok na výhody uvedené v člancích 24 až 35, včetně povolení k pobytu, které by mu umožnilo žít v Belgii legálně se svou rodinou.

Vzhledem k tomu, že Conseil d'État (Státní rada) rozhoduje v posledním stupni, má povinnost položit Soudnímu dvoru Evropské unie, jak požaduje navrhovatel, otázky ohledně toho, zda zohlednění nejlepšího zájmu dítěte uvedeného v článku 20 směrnice 2011/95/EU a rodinného života znamená, že na základě článku 23 této směrnice musí být otci dětí, které byly v Belgii uznány za uprchlíky a které se v této zemi narodily, udělena mezinárodní ochrana, třebaže tento otec sám nespĺňuje podmínky pro získání mezinárodní ochrany.

Je tedy třeba položit otázku, jejíž zodpovězení navrhovatel požaduje. Tato otázka [je šestou otázkou uvedenou ve výroku].

– [omissis] [znění šesté otázky]

Z TĚCHTO DŮVODŮ,

LE CONSEIL D'ÉTAT (Státní rada) ROZHODLA:

[omissis]

Soudnímu dvoru Evropské unie jsou na základě článku 267 [třetí pododstavec], [SFEU] položeny následující předběžné otázky:

- „Musí být čl. 2 písm. j) a článek 23 ‘směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany’ vykládány tak, že se použijí v případě otce dvou dětí narozených v Belgii, které byly v této zemi uznány za uprchlíky, třebaže výše uvedený čl. 2 písm. j) stanoví, že se směrnice 2011/95/EU na rodinné příslušníky osoby požívající mezinárodní ochrany vztahuje, ‘pokud tato rodina existovala již v zemi původu’ “ ?
- „S ohledem na body 18, 19 a 38 odůvodnění směrnice 2011/95/EU, nese s sebou okolnost, které se navrhovatel dovolával na jednání a podle níž jsou na něm jeho děti závislé a nejlepší zájem jeho dětí podle něj vyžaduje, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana, že pojem rodinní příslušníci osoby požívající mezinárodní ochrany, na které se vztahuje směrnice 2011/95/EU, musí být rozšířen na rodinu, která neexistovala v zemi původu“?
- „V případě kladné odpovědi na první dvě předběžné otázky, může mít článek 23 směrnice 2011/95/EU, který nebyl do belgického práva proveden tak, aby bylo pro otce dětí uznaných v Belgii za uprchlíky, které se v této zemi narodily, zakotveno udělení povolení k pobytu nebo mezinárodní ochrany, přímý účinek“?
- „Pokud tomu tak je, přiznává článek 23 směrnice 2011/95/EU v případě jeho neprovedení otcí dětí uznaných za uprchlíky v Belgii, které se v této zemi narodily, nárok požadovat výhody uvedené v článcích 24 až 35, včetně povolení k pobytu, které mu umožní žít v Belgii legálně se svou rodinou, nebo nárok na mezinárodní ochranu, ačkoliv tento otec sám nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany“?
- „Ukládá užitečný účinek článku 23 směrnice 2011/95/EU vykládaný ve světle článků 7, 18 a 24 Listiny základních práv Evropské unie a bodů 18, 19 a 38 odůvodnění směrnice 2011/95/EU členskému státu, který ve svém vnitrostátním právu nezajistil, aby rodinní příslušníci [ve smyslu čl. 2 písm. j) uvedené směrnice nebo ve vztahu k nimž existuje individuální situace závislosti] osoby požívající takového statusu, měli nárok na některé výhody, ačkoliv sami nesplňují podmínky pro získání stejného statusu, povinnost přiznat uvedeným rodinným příslušníkům nárok na odvozený status uprchlíka, aby měli nárok na uvedené výhody za účelem zachování celistvosti rodiny“?

- „Ukládá článek 23 směrnice 2011/95/EU vykládaný ve světle článků 7, 18 a 24 Listiny základních práv Evropské unie a bodů 18, 19 a 38 odůvodnění směrnice 2011/95/EU členskému státu, který ve svém vnitrostátním právu nezajistil, aby rodiče osoby uznané za uprchlíka mohli požívat výhod vyjmenovaných v článcích 24 až 35 směrnice, povinnost poskytnout jim odvozenou mezinárodní ochranu, aby byl přednostně zohledněn nejlepší zájem dítěte a zajištěna účinnost jeho postavení uprchlíka“?

[omissis]

[řízení a složení senátu]

PRACOVNÍ DOKUMENT